

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-11)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-11)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 78. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L002137185000010.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

11. Juli.

Min kære Ven!

Tak for Deres lange Brev. Hvor Livet er ubarmhjærtigt, Betzy, og hvor det kun lidet lader sig leve paa Teorier og Vedtægter.

Altsaa det var Deres Lykke, den De gik dernede i Schweiz og begræd: en evig Angst for Opdagelse og Gengældelse.

Jeg tror ikke paa Gengældelse. Jeg tror knap nok paa den frie Vilje — det eneste, der skulde skille os fra de stakkels foragtede Dyr.

Jeg tror paa Driften — Livsdriften — der fører os derhen, hvor vi skal og maa, og jeg tror paa den evige, evige Længsel. Efter Hvile og Fred, efter Skønhed og Ro, efter Sjælenes Harmoni — eller maaske, Betzy, maaske det mest jordiske af alt: to Legemers Fuldbyrkelse af det, der faar s. 79 Mennesker til at blues, og som jeg synes, maatte kunne være saa skønt, saa skønt

Hvor er vi stakkels Kvindfolk dog forkrøblede og forkvalede! Dér har De gaaet og pint Dem selv Aar efter Aar med den ligegyldigste Sag. Tro mig, paa det Punkt har Mændene Ret: de Kys, jeg gav og tog, gjorde mig aldrig ringe.

Hvad der laa før Deres Ægteskab, skylder De ingen Regnskab for, ihvertfald vilde der ikke være mindste Forhold her mellem Straf og »Brøde«. Pin dog ikke Deres Hjerne med det, Betzy. — Var Smerten bleven mindre nu, tror De, Sorgen ringere, om De var gaaet jomfruelig ind i Deres Ægteskab? Saa roligt og nøgternt De saa det, skyldte I jo ikke hinanden noget. I sluttede en Handel, hvor Indsatsen fra Deres Side var Gaarden og fra hans det gode Navn. De løj ikke, da De tav, for De elskede ham ikke. Og siden, da De lærte at elske ham helt og fuldt — hvorfor skulde De da have foruroliget hans Sind med det, som fra Deres Side var dødt og forbi?

Jeg kan jo aldrig finde ud af Tingene, — skønt jeg idelig fordyber mig i Livets mests. 80 udviklede Problemer. Men jeg har af og til tænkt, om dette med Ærlighed ikke er noget Vaas. Ja virkelig — jeg kan tale med derom, for jeg lider jo ligefrem af Ærlighed. Dette altid at skulle »lette sin Samvittighed«, er det andet end Svaghed? Det, jeg har bedrevet, kan dog ikke udslettes, fordi jeg tilstaar.

Kvindehjærter.

6

Jeg synes, Samfundet selv giver mig Ret. Hvis en Tyv bekender, faar han sin Straf. Men dermed er Sagen jo ikke ude af Verden. Offentlig stemplet som Tyv vil han bestandig slæbe Skændslen med sig, hvor ivrigt han end har sonet sin Synd.

Hvis De dengang havde fortalt »det forfærdelige« til Deres Mand, saa havde De kastet en Tvivl ind i hans Sind, som Deres Smule Forelskelse i Jøde-Arkitekten sandelig ikke var værd. Og Deres onde Samvittighed overfor det gamle Testamente er da nu ganske overdreven. Naturligvis vilde den formodentlig underskønne Orientaler, hvis Bedstefader sagtens solgte gamle Klæder i Amsterdam, gerne giftes med et godt Hartkorn — jo jag tacker jag!

Ak Betzy, Betzy — jeg tror, vi er ligestore s. 81 Gøglere alle til Hobe, hver med sit lille omhyggeligt uddannede Speciale.

Tag nu mig, f. Ex. De siger, jeg er ærlig, hensynsløst ærlig, tror jeg De skriver, og jeg er det altsaa. Men min Ærlighed, er den ikke netop et Udslag af Trang til at agere, at spille Rolle? Mon det egentlig hører hjemme i det store Drama, at jeg i et Par Maaneder af mit Liv har været — ja hvad hedder det i den højere Stil — at mine Sanser har fungeret ret kraftigt overfor en Mand, hvis erotiske Evne var ligesaa berømt som hans Held paa Børsen og hans Hensynsløshed i Rigsdagen? Eller er det udelukkende tragisk, at jeg, da jeg en Dag ser ham sammen med en Tøs, der er fræk og smuk og betydelig yngre end jeg, faar Krampe af Arrigskab og krænket Forfængelighed?

Betzy, jeg mener ikke, hvad jeg siger. Det er de andre, der taler ud af mig. De Mænd, der formede og dannede mig. En efter en har de smittet af paa min Sjæl og lært mig deres Løgne-Teorier, der skal besmykke vore skidne Lyster.

Jeg er saa forgiftet og forpestet, at jeg burde smides hen paa den nærmeste Mødding.

s. 82 Vi egner os ikke for »det frie Livssyn«, Betzy. Jeg egner mig nu for slet ingen Ting.

6*

Mon det havde været anderledes, hvis jeg var bleven Kunstnerinde? — Det er ellers et slemme Ord. Det minder om Reck og Parterre. Jeg mener rigtig Gøglerske, i stor Stil, — ogsaa udadtil.

Mon de er lykkelige, de store Kunstnere — for naturligvis var jeg blevet den allerstørste, derom nærer jeg da ingen Tvivl — de der flakker fra By til By?

Det er vel det, at de behøver ikke Livet, som vi andre. De lever i Kunsten, og den giver frit Spillerum.

Da Bussiéres overrakte mig min prix de Rome, strøg han mig med sin store senede Haand over Panden: — »Tu auras le monde dans tes mains ma fille« sagde han.

Den Dag Betzy, jeg har saa ofte tænkt paa det og genkaldt den i min Erindring, den Dag var vel den lykkeligste i mit Liv — skal jeg være forfærdelig sentimental og sige: maaske den eneste rigtig lykkelige.

s. 83Jeg vrøvler min Ven! Den Dag, — som om ikke hver Time i de fire Aar var dejligere end alt andet, hvad jeg har levet.

Spændingen og Angsten, det altsammen. Hvor jeg husker de første Timer hos Bussiéres, ved et vidunderligt Held var jeg kommen i hans Klasse straks. Ikke et Ord sagde han til mig. Og for hver Dag, der gik, blev jeg mere overtydet om, at han fandt mig komplet umulig. Jeg sov ikke, jeg spiste ikke, det var knap nok, at jeg kom lidt Vand i mit Ansigt om Morgenen. Indtil den Dag, da han i Overværelse af hele Klassen sagde: »Jeg vil ikke skjule for Dem mine Damer og Herrer, at Mile. Linder er den største Musikbegavelse, jeg har haft som Elev i de 30 Aar jeg har været Lærer her. Hvis Mile. Linder bliver hos mig i fire Aar og arbejder som hun bør, da vil Verden blive et Violingeni rigere.«

Han sagde det ganske stille, paa sin tørre næsten lidt modvillige Maade. Jeg følte hvordan alt Blodet fo'r mig til Hovedet, da de alle som paa Kommando vendte Blikket imod mig, jeg blev saa flov, saa forfærdelig genert og flov, jeg vidste ikke, s. 84hvor jeg skulde gøre af mig selv. Og pludselig stak jeg i at græde, et rigtig godt og velsignet Tøsebrøl, der maa have passet glimrende for en tilkommende Verdensdiva. Det var vist for Resten i den Anledning min elskede gamle Lærer for første Gang sagde Du til mig. Bedst som jeg sad og snøftede, kom han hen mod mig. Jeg vidste slet ikke han stod der, før jeg hørte ham brøle ind i Ansigtet paa mig: »Si tu me foutais la paix, toi«. De kan næppe saa meget Fransk Betzy, at De kan forstaa Raaheden i hans Ord. Jeg forstod dem knap selv, men jeg forstod Tonen, hvori de blev sagt og kunde deraf slutte mig til Meningen.

Aldrig har noget Menneske været saa god imod mig som han. Han havde saa vist ingen Grund til at skænde, saa perfekt som jeg kunde mine Ting, men det hændte nu og da, at jeg blev træt eller løb tør som han kaldte det. Som han var imod mig da. Om de andre gættede han, at de var optaget af alskens Pjank og Fjas — mine blege Kinder og beskedne Kjoler var det bedste Vidnesbyrd s. 85om min stille Tilværelse paa en Femtesal i Rue de la Perle.

Helt oppe paa butte'n boede jeg. Spinke og spare maatte jeg for at faa mine smaa Skillinger til at række. Kun en kort Tid levede jeg højt, det var det Aar, jeg boede sammen med Linda Paglioni. Et vidunderligt Menneske, og et glimrende Talent. Gud véd hvor mange Luftkasteller vi byggede. Vi skulde drage ud sammen, jeg med Violinen og hun ved Klaveret. Aa Herregud Betzy, det var jo da ogsaa hendes Kjoler og dessous, jeg fremførte den Sommer, jeg var hjemme paa Besøg og flød i Kniplinger og Silkeskørter. Jeg troede hun var rig. Da jeg opdagede, at hendes Midler beroede hos en ældre Vicomte i Faubourg St. Germain, blev jeg sædelig forarget og afbrød al Forbindelse med hende. Jeg tror, hun tog sig det nær — vi taltes forøvrigt aldrig ved siden. Gud véd, hvad der blev af hende. Hun gik vist tilbunds.

Naar jeg nu tænker tilbage paa den Tid, forekommer det mig rent fantastisk, at jeg levede saas. 86helt udenfor, som jeg gjorde. Jeg saa og hørte jo dog bestandig de andre. Saa var det en kostbar Skindbesætning, der blev vist frem, eller en Ring, et Halssmykke, et Par Øreperler — alle var de flot klædte, en havde endog egen Ekvipage, der hentede hende fra Konservatorietimerne. Men for mig eksisterede der bare ét eneste: min Violin. Og saa havde jeg det jo ogsaa med at jeg i Modsætning til de andre arbejdede tungt — troede jeg dengang. Senere har jeg forstaaet, at min »Tunghed« bundede i en dyb og hellig Respekt for Kunsten, en Respekt, de andre hverken delte eller forstod. Og der var ogsaa det, at naar jeg ikke forstod en Ting, kunde jeg ikke spille den. Saa nægtede jeg det rent ud, og saa blev Bussiéres saa rasende, at han kunde have slaaet mig alle Møblerne i Hovedet for min Stædighed.

Nej, hvor jeg husker en Scene, vi havde. Jeg skulde spille en lille uskyldig Ting, der i Virkeligheden var altfor let for mig. Men jeg kunde ikke faa fat paa Meningen. Det var saadan en melankolsk let sentimental Stemning.

s. 87»Hvad er Meningen« spurgte jeg, »hvad ligger der bagved?«

»Spil« sagde Bussiéres og glippede uheldsvangert med Øjnene.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

»Jeg kan ikke spille noget, jeg ikke forstaar« gentog jeg.

»Det gør s'gu alle dine højtærede Kolleger og er glade til, saa kan du vel ogsaa!«

»Jamen jeg vil ikke« svarede jeg stædigt.

»Fordi du vil undskylde din Dovenskab, hva'.

Du har vel ikke engang haft Noderne hjemme?«

At beskyldte mig for Dovenskab var det samme som at vise en Tyr en rød Klud, jeg blev saa arrig og rasende, at jeg hev Noderne hen ad Gulvet og spillede den uskyldige Komponists Ballade til Maanen i et Tempo, der var paa den anden Side Champagnegaloppen. Først da jeg sluttede af med et desperat Knald over Buen, opdagede jeg, at Bussiéres laa saa lang han var henad Flygelet og lo, saa Taarerne drev ham ned ad Kinderne.

Og de sidste Uger før den store Eksamen — at jeg lever endnu, at jeg kom over dem, at jeg ikke s. 88døde af Skræk og Rædsel og blev begravet i den Rendesten, der er beskaaret slige Bangebukser.

Jeg havde Lov at vælge, hvad jeg vilde spille paa den afgørende Dag. Jeg kunde ikke blive enig med mig selv og bad tilsidst Bussiéres bestemme for mig. Det lod til ogsaa at volde ham Vanskeligheder, ihvertfald gav han mig ingen Besked. Men saa en Dag kom han hen til mig med et Hæfte Noder.

»Kan du gøre det min Tøs, saa kan du gøre din Lykke med det samme«, sagde han og stak mig Papirerne i Haanden.

Jeg var helt syg af Spænding for at komme hjem og prøve. Jeg havde kigget paa Titelbladet. Det var en Violonkoncert af en ung Russer, der pludselig var dukket op i Paris den Vinter. Han var et tyveaarigt Geni, der skrev den mest gudbenaadede halsbrækkende Musik — blot at læse et af hans Hæfter igennem kunde gøre en ganske svimmel. L'inconnu kaldte han det Stykke, jeg ifølge Bussiéres' Ordre skulde knække Nakken paa.

Jeg spillede i Dage og Nætter. Jeg gik ikke s. 89ud. Jeg klædte mig ikke paa, jeg spiste nu og da et tilfældigt Stykke Brød, jeg sov et Par Timer ret som det kunde falde, naar Trætheden overmandede mig. Jeg var som i Feber.

Bussiéres saà helt bekymret paa mig, da jeg mødte Fjerdedagen efter, graa i Ansigtet med sorte Ringe under Øjnene. Jeg bad om at maatte begynde, jeg følte, jeg var bleven syg, hvis jeg skulde vente en hel Time.

Da jeg var færdig, sad han tavs et Par Minutter, saa sagde han: »Ja, jeg maa tale med dig efter Timen. Du maa blive, naar de andre gaar«.

Og saa forklarede han mig det, da vi blev alene.

»Dette er saa dygtigt lille Marise (som han kaldte mig) saa dygtigt, at i dette Øjeblik to eller tre gør dig det efter. Det er en Teknik saa blændende, at du kan blive Millionær ene og alene paa den. Men — der mangler noget. Jeg kan ikke give dig blot den svageste Vejledning. Maaske er det din Ungdom, din Uerfarenhed — du har intet oplevet, intet set, bare gaaet her og spillet og spillet — ja, Barn, spiller du ved Eks-s. 90amen som du spillede idag, saa er Sejren dig vis — men der mangler noget. Du har skuffet mig. Eller maaske har jeg lagt en Byrde paa dine unge Skuldre, som de er for svage til at bære«.

Jeg var simpelthen ikke Menneske i de Uger, der fulgte paa. Gang paa Gang foreslog Bussiéres, at jeg skulde opgive det, jeg havde jo tyve Ting, jeg kunde spille i Stedet. Men jeg vilde ikke, jeg kunde ikke. Jeg kunde ikke slippe det, jeg maatte have Magt over det, jeg maatte sejre. Jeg levede som i en Hypnose. Jeg kunde vaagne midt om Natten af min stakkels forpinte Søvn og springe hen efter Violinen — nu var det der — bestandig den samme Skuffelse, bestandig den samme haabløse Afmagt.

Det var Dagen før Eksamen. Jeg havde efter Tur, som de andre, spillet mine Ting igennem. Bussiéres var snart ligesaa forpint som jeg, han saà jo, hvor jeg led og hvor jeg blev bleg og ussel. Han klappede mig paa Kinden og nikkede til mig før jeg gik: »Imorgen skal Slaget staa, min lille Helt«, sagde han, »sov nu tolv Timer og mød med klare Øjne og røde Kinder.«

s. 91Jeg svarede ikke, jeg vidste, at sagde jeg blot et eneste Ord brast jeg i Graad.

Jeg havde besluttet, at nu skulde det være forbi, jeg vilde ikke røre Violinen før jeg næste Dag — naar jeg kom saa langt i mine Betragtninger, blev jeg overfaldet af den vildeste Kvalme, den kolde Sved sprak ud af mine Haandflader og jeg kunde ikke holde mig i Ro et Øjeblik.

Jeg husker ikke, hvordan jeg tilbragte Dagen. Det var i Juni, varmt og trykkende. Jeg tror, jeg tog ud i

Vincennes — Montmartres bois — og drev rundt dér; hvor jeg spiste til Middag véd jeg ikke, jeg husker blot, jeg kom hjem til mig selv ved Ni-Tiden, dødræet og dødfortvivlet. Jeg havde opgivet alt Haab, jeg var helt tom indvendig.

Der var saa varmt i Stuen. Jeg satte mig ved det aabne Vindu og saá ud over den kendte Udsigt — som jeg for første Gang opdagede i al dens Begrænsning, det havde jeg aldrig skænket en Tanke før. Jeg sad og tænkte paa, at jeg akkurat ligesaa godt kunde have boet i et lyst og luftigt Kvarter som have muret mig inde i dette smalle Stræde mellem to Husrækker. Men saa s. 92faldt mine Øjne paa et Vindu ligeoverfor — og jeg huskede hvor ofte jeg havde passieret med min lille flittige Genbo, og hvor forsigtigt hun i Begyndelsen havde aabnet sit Vindu for at høre, naar jeg spillede — hun saá helt forskrækket og brødebetyngt ud, da jeg en Dag gav mig i Snak med hende over Gaden og fortalte, at jeg havde opdaget hendes Lumskerier. Men siden blev vi Perlevenner. Hun syede for en Forretning og sad fra den tidlige Morgen ved sit Arbejde. Der blev for mig noget hjemligt og hyggeligt i at have hende der ligeoverfor, og jeg tænkte, at det vist var hende, der havde bundet mig til den smalle, triste Gade.

Der var Lys ovre hos hende, jeg sad i Mørke. Og pludselig forstod jeg, hvorfor hun Gang paa Gang kiggede over mod mit Vindu — hun savnede sin Aftenkoncert, jeg plejede altid at spille et Par Timer, før jeg gik i Seng.

Jeg rakte halvt i Tanker Haanden ud efter Violinen, der laa paa Bordet ved Siden af. Jeg var saa træt, jeg orkede knapt at holde mine Øjne aabne. Men jeg følte det som en Lindring et Øje-s. 93blik at tænke paa en anden og ikke bestandig lade mine Tanker køre i Ring om mit eget forfængelige, syge Jeg.

Jeg havde saamæn aldrig beskæftiget mig med, om hun forstod en Tone af det jeg spillede. Nu fo'r det mig gennem Hovedet, hvad hun egentlig forbandt med Beethoven, Bach og Tschaiowsky. Jeg kom til at smile ved at mindes hendes andægtige Ansigt og glemte virkelig et Øjeblik al min Elendighed. Iaften vilde jeg spille noget hun kunde forstaa, noget der kunde sætte hendes lille sentimentale Sypigesjæl i Svingning. Det kom ganske af sig selv, jeg havde ikke i Aarevis spillet de gamle Melodier, men den ene trak den anden med sig. Alle Morgen- og Aftensangene spillede jeg, sad og smaanyndede til, ledte nu og da efter Ordene, som jeg havde glemt og, Betzy, hvis nogen den Dag i Dag synger eller spiller »Der staar et Slot i Vesterled«, saa maa jeg gaa ud af Stuen, blot Erindringen om det, der skete, kan faa mit Hjærte til at hamre.

Jeg sad og fantaserede over Melodien. Mine Tanker var saa uendelig langt borte fra det store s. 94Paris. Maaske hjemme i Danmark ved de lyse Skove og de smaa fredelige Byer — jeg husker det ikke, saa gled mine Øjne tilfældig over mod hendes Stue — og da var det, det skete.

Jeg ser det, som var det igaar. Jeg behøver blot at lukke Øjnene for at genkalde Billedet i min Erindring. Bordet med det rødblomstrede Tæppe, Kommoden og Skabet og Lampen der belyste hendes Ansigt.

Hun var holdt op med at sy, Sytøjet laa i hendes Skød, Ansigtet var vendt imod mig. Et lillebitte graat Ansigt og et Par store skinnende Øjne, der ligesom lyttende stirrede ind i en hidtil uanet Verden.

Jeg vidste det i samme Nu. Buen rystede i min Haand, saa jeg maatte stemme Albuen mod Bordet, jeg anede ikke, hvad jeg spillede, men jeg blev ved, jeg blev ved indtil Billedet var uudsletteligt af min Hjerne — saa lukkede jeg Vinduet, trak Gardinet for og tændte Lampen. Jeg rystede som i Feber, havde jeg det ikke na, saa var det Løgn altsammen, saa var jeg ikke den Violinfé, Bussières vilde gøre mig til, saa vilde jeg rejse min Vej hjem til mit ukendte Bjørnland s. 95og aldrig saa længe jeg levede, vilde jeg røre en Buestreng

Skrev jeg at hin Junidag, da Bifaldet drønede op imod mig og Bussières stormede ind over Scenen og rev mig ind til sig og kyssede min Mund og mine Hænder, mens Taarerne styrtede ham ned ad Kinderne — sagde jeg, det var den lykkeligste i mit Liv?

Det er usandt Betzy! Intet kan opveje, intet kan sammenlignes med det jeg oplevede hin Nat, da jeg i en lille Sypiges blege Ansigt havde læst det Ukendtes dragende Magt og min Kunsts berusende Herskerve.

— — — — —
Ak ja! To Maaneder efter var jeg gift.

Jeg saá det godt paa Jer allesammen. I begreb ikke, hvordan jeg, der »havde haft Erik«, som Olga sagde paa sin ligefremme Maade, kunde lade mig nøje med Wladimir.

Det var vel det, at han kom i det rigtige Øjeblik. Jeg var lykkelig og træt efter meget Arbejde. Mit Sind var følsomt og modtageligt og Augustnætterne hede og farlige saa langt mod Syd —s. 96Grandmama havde faaet mig sommeranbragt hos en Ungdomsveninde af hende, den ældste Baronesse de la Longuinères, en vidunderlig gammel Dame — helt ancien régime.

Kvindehjærter.

Hvad véd jeg Betzy! Han var smuk. Han var feteret. Havde haft hundrede Æventyr, han var saa berygtet, at et uskyldigt Pigebarn maatte blive beæret, naar han værdigedes at kaste Tørklædet til hende.

Det var først senere, jeg opdagede, hans Skønhed var i Genren de ulastelige Gentlemen, der pryder Skræddernes Vægge. Og da var det for sent. Jeg vilde ikke indrulleres i de Fraskiltes usikre Korps — desuden var der jo Natascha.

Skønt — for Resten, det var ikke det afgørende. Men jeg var bange for Fattigdommen, nu da jeg havde haft den paa Afstand nogle Aar.

Mit Ægteskab er vel heller ikke værre end saa mange andre.

Nu bagefter forstaar jeg jo, at I alle mente, der skulde blevet et Par af Erik og mig. Erik — du milde Gud om det var sket —

Hvor jeg snakker om mig selv og mit eget. s. 97Maaske læser De det slet ikke, men mig gør det godt blot at skrive det — det er ligesom jeg skriver noget fra mig —

Ak, om man kunde være helt ærlig. Helt ind til Bunden af sig selv — men det kan man ikke, eller vil ikke.

Erik var god mod mig, der ikke var forvænt med Godhed. Naturligvis løj jeg, naar jeg smuttede op til ham om Eftermiddagen — ikke fordi jeg fandt, der var noget upassende i, vi to var alene sammen — men i Peder Skramsgade 23 sagde man principmæssig aldrig Sandheden — i hvert Fald ikke paa tredje Sal.

Kom De nogensinde dér, eller var det først i St. Kongensgade? Kan De tænke Dem St. Kongensgade som en Aabenbaring? Nej, det kan kun den, der har levet 10 Aar af sit Liv paa Gammelholm.

Kan man ikke mærke paa Peder Skram og de andre Søhelte, at de er anlagt paa Fyld? Jeg synes, Luften er tung af Opmudring i det Kvarter. Og Husene — disse evige graa Stenkasser, de lugter af Svamp alle i Hob. Det smitter af paa s. 98dem, der bor der. Far var ikke saa gnaven og ondartet paa Mariendal som i Byen.

7*

Og Mor — stakkels lille Mor — jeg var ikke god imod hende. Men hun hidsede mine Nerver ved sin forfjamskede Uro — og saa det Rod, hvori vi levede. Mor vilde gøre alt selv, hun vilde spare — og hun kunde intet overkomme. Alting flød. Vi stoppede og lappede fra Morgen til Aften — og dog fandtes der ikke et Hus i Byen, hvor

Tingene var saa forsømte som hos os.

Og saa det at skulle skjule og lyve. For Skolekammeraterne, for Familien, først og fremmest for Farmor, der altid foreholdt Mama, at det var hendes Udygtighed, som var Skyld i, at vi ikke kunde klare os med de 4000, hun allernaadigst underholdt os med. Naar Farmor lukkede op for det dobbelte Skab i Soveværelset og fremviste ulastelige Stabler af Duge og Lagner, saa lignede Mama en Skolepige, der bliver tilrettevist af sin Lærer.

Hun blev jo heller aldrig voksen, min stakkels lille Mor. Hun ligesom hørte op med at leve, tror jeg, den Dag, hun satte Foden paa dansk Grund. Hun lærte aldrig vort Sprog, og hun forstod ikke s. 99Menneskene, der var omkring hende. Hun frøs til i en evig Længsel efter »mon pays«.

Da de kaldte mig hjem til hendes Dødsleje, laa hun og fantaserede om Avignon — hun havde glemt de mellemliggende tredivede Aar.

De saá aldrig Grandmama, vel? Hun var nu god den Gamle — men hun havde da ogsaa faaet Mor forkert i Halsen. Jeg glemmer ikke den første Sommer, vi var i Avignon — for Fars Vedkommende blev det ogsaa den sidste. Du milde Himmel, hvor de ramlede sammen! Men det gik dobbelt ud over Mor. Først rasede Far over, at hun havde slæbt ham med til den gamle modbydelige Pulverheks, som han alle Dage havde afskyet, og derpaa tog Grandmama fat. Hele Misèren stammede fra Mamas »faiblesse«.

— Dieu comme tu es faible ma fille — hun behandlede Mama, som om hun var fem Aar.

Mig kastede hun sin Kærlighed paa fra den Dag, hun opdagede, at jeg havde Evner for Musik. Det var hende, der paa Trods af Far tvang igennem, at jeg fik Holstein til Lærer — jeg har ofte tænkt, hvor hun maa have spinket og sparet s. 100for at skaffe Penge til Undervisningen i alle de Aar. Størsteparten af hendes lille Formue røg jo ved Fars Fallit. Det er vist den eneste Gang, Mama har »udrettet« noget. I ét Træk rejste hun fra Kjøbenhavn til Avignon og hjem igen — og Pengene havde hun faaet. To Maaneder efter gik Far fra Gaarden. — — —

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Nej Betzy — det er dog for galt. Klokken er halv fire! ... De véd ikke, hvor Slottet ser dejligt ud i Morgenlyset.

Godnat —

Nu tager »glada enkan« Douche. Hendes Bad støder op til mit Soveværelse. Hver Nat ved denne Tid suser der en Orkan i Rørene.

Hun er for Resten sød, Enken. Hendes Optræden paa Djurgaarden har virkelig nærmet Brødrefolkene til hinanden igen.